

Sygn. akt I CSK 679/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko P. Spółki z o.o. w W.
o ochronę praw autorskich i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 marca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód J. S. wniósł o zakazanie pozwanej P. sp. z o.o. z siedzibą w W. dalszego wydawania czasopisma „[...] S.” jako dodatku do poniedziałkowych i czwartkowych wydań „[...] I.” w Ł., a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda odszkodowania z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych. W uzasadnieniu wskazał, że jest właścicielem tytułu prasowego wpisanego do rejestru czasopism i dzienników, a także, że zgłosił znak słowno-graficzny do ochrony w Urzędzie Patentowym.

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił powództwo. Wyrokiem z dnia 12 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zakazał P. spółce z o.o. w W. wydawania czasopisma „[...] S.” jako dodatku do poniedziałkowych i czwartkowych wydań „[...] I.” w Ł. oraz oddalił apelację w pozostałej części.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł pozwany, wyrok ten zaskarżając w części zmieniającej wyrok Sądu Okręgowego. W skardze kasacyjnej, opartej na obu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c., skarżący zarzucił naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 296 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy Prawo własności przemysłowej oraz art. 6 k.c. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., twierdził bowiem, że w sprawie ujawniło się istotne zagadnienie prawne.

Zgodnie z poglądem ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione w orzecznictwie, a obowiązkiem skarżącego jest odpowiednie sformułowanie tego zagadnienia z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których powstało, a także ze wskazaniem argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych i wykazanie, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy będzie miało istotne znaczenie nie tylko dla konkretnej sprawy, w której wystąpiło, lecz także dla rozwoju praktyki sądowej (zob. m. in. postanowienia SN z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC z 2002 r., nr 1, poz. 11 i z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 nie publ.).

Skarżący sformułował dwa zagadnienia: po pierwsze, jakie znaczenie dla oceny ryzyka wprowadzenia w błąd, o którym mowa w art. 296 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo własności przemysłowej ma okoliczność, że znak identyczny lub podobny do zarejestrowanego znaku towarowego jest wykorzystywany do oznaczania jedynie części towaru, która nie jest samodzielnie wprowadzana do obrotu, szczególnie w sytuacji, gdy całość towaru jest oznaczana odrębnie znakiem nie powodującym ryzyka wprowadzenia w błąd. Po drugie, czy istnienie ryzyka skojarzenia między znakami jest odrębną przesłanką dla uznania naruszenia na gruncie przepisu art. 296 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo własności przemysłowej, czy też musi występować obok ryzyka wprowadzenia odbiorcy w błąd.

Odmawiając przyjęcia niniejszej skargi do rozpoznania należy wskazać, że zagadnienia sformułowane we wniosku odbiegają od podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego, który ustalił, że pozwana posługuje się identycznym znakiem słownym i w związku z tym zachodzi przesłanka z art. 269 ust. 2 pkt 1, a nie pkt 2 p.z.p. Sąd jedynie hipotetycznie wskazał, że w razie oparcia rozstrzygnięcia na art. 269 ust. 2 pkt 2 p.z.p. argumentacja strony pozwanej nie mogła odnieść skutku, ponieważ strona ta nie wykazała, iż nie zachodzi ryzyko skojarzenia znaku używanego przez nią ze znakiem zarejestrowanym.

Zwrócić też należy uwagę, że skarżący sam przyznał, iż kreuje w przedstawionym zagadnieniu dodatkową przesłankę – nie mającą oparcia w art. 296 ust. 2 pkt. 2 prawa własności przemysłowej – sprowadzającą się do pytania, jakie znaczenie ma okoliczność, że znak identyczny lub podobny jest wykorzystywany do oznaczenia jedynie części towaru.

Z kolei drugie z przedstawionych zagadnień na tle treści art. 296 ust. 2 pkt. 2 p.z.p. nie wyraża wątpliwości trudnych do rozwiązania. Odpowiedź na nie wymaga jedynie językowej wykładni powołanego przepisu.

Z przytoczonych względów, po stwierdzeniu, że w sprawie nie występują też inne przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c., należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]